

EIROPAS KOPIENU KOMISIJA

Briselē, 08.06.2004
KOM(2004)409 galīgā versija

KOMISIJAS ZIŅOJUMS,

**pamatojoties uz Padomes 2002. gada 13. jūnija Pamatlēmuma 11. pantu par terorisma
apkaršanu**

{SEC(2004)688}

SATURS

PAMATINFORMĀCIJA	3
ŠĪ PAMATLĒMUMA VĒRTĒŠANAS METODES UN KRITĒRIJI	3
.1.1. Līguma par Eiropas Savienību Pamatlēmumu iepriekšējā 34. panta 2. punkta b) apakšpunkts.....	3
.1.2. Vērtēšanas kritēriji	4
.1.3. Vērtēšanas konteksts	4
VĒRTĒŠANA	6

1. PAMATINFORMĀCIJA

Saskaņā ar Padomes 2002. gada 13. jūnija Pamatlēmuma 11. pantu par terorisma apkarošanu¹ (turpmāk saukts "Pamatlēmums") Komisijai ir jāizstrādā rakstisks ziņojums par pasākumiem, ko veic dalībvalstis, lai rīkotos saskaņā ar šo dokumentu.

Minētā panta 1. punkts nosaka, ka dalībvalstīm līdz 2002. gada 31. decembrim jāveic nepieciešamie pasākumi, lai rīkotos saskaņā ar Pamatlēmuma noteikumiem. Saskaņā ar 2. punktu līdz tam pašam datumam dalībvalstīm jānodod Padomes Ģenerālsekretariātam un Komisijai noteikumu teksts, ar kuriem attiecīgo valstu tiesību aktos tiek iestrādāti pienākumi, kas tām piemēroti saskaņā ar šo Pamatlēmumu. Pamatojoties uz šo informāciju un Komisijas rakstisko ziņojumu, Padomei līdz 2003. gada 31. decembrim ir jāizvērtē, kādā mērā dalībvalstis ir veikušas nepieciešamos pasākumus, lai rīkotos saskaņā ar Pamatlēmumu.

Komisijai nosūtītās attiecīgās valsts informācijas kvalitāte un iesniegšana laicīgi, protams, ietekmē šī ziņojuma vērtību un precizitāti. Komisija ar vēstules palīdzību, kas tika nosūtīta 2002. gada 9. decembrī, atgādināja dalībvalstīm par to pienākumu. Tomēr līdz 2002. gada 31. decembrim tikai piecas dalībvalstis (Austrija, Vācija, Īrija, Itālija un Portugāle) bija sniegušas Komisijai informāciju par Pamatlēmuma ieviešanu un faktiski tikai divas no tām bija iekļāvušas arī attiecīgos iestrādāšanas noteikumus. Dokuments, izstrādāts uz šī pamata, būtu bijis virtuāli nevērtīgs, tāpēc Komisijai ir jāatzīmē vēlāk iesniegtās atbildes un jāapkopo papildinformācija no kontaktpersonām, ko nozīmējušas dalībvalstis. Līdz 2003. gada februārim vēl septiņas dalībvalstis (Beļģija, Dānija, Francija, Somija, Grieķija, Spānija un Apvienotā Karaliste) bija sniegušas atbildi, lai gan divas no tām tikai atsaucās uz jauno likumprojektu. Zviedrija bija trīspadsmitā dalībvalsts, kas sniedza atbildi 2003. gada 5. novembrī. Luksemburga un Nīderlande nesniedza atbildi.

Tādējādi, lai gan ieviešanas noteikumu teksta pēdējais iesniegšanas termiņš, kā tas noteikts Pamatlēmuma 11. panta 2. punktā, bija 2002. gada 31. decembris, papildus iesniegtā informācija līdz 2004. gada 15. februārim tika ņemta vērā. Tāpēc šajā ziņojumā tiek ņemta vērā tā informācija par Pamatlēmuma iestrādāšanu, kas tika nosūtīta Komisijai līdz šim datumam. Komisijas darba dokumentā, kas saistīts ar šo ziņojumu, tiek sniegta Pamatlēmuma saskaņošanas nacionālo pasākumu detalizēta analīze, kā arī tabula, kurā saskaņā ar Komisijas saņemot informāciju tiek sniegti nacionālie noteikumi katra panta iestrādāšanā. Papildziņojumā Komisija ņems vērā informāciju, kas iesniegta pēc šī datuma, un aktualizēto informāciju par nacionālo likumdošanu.

2. ŠĪ PAMATLĒMUMA VĒRTĒŠANAS METODES UN KRITĒRIJI

2.1.1. *Līguma par Eiropas Savienību Pamatlēmumu iepriekšējā 34. panta 2. punkta b) apakšpunkts*

Šis Pamatlēmums ir balstīts uz Līgumu par Eiropas Savienību (LES) un jo īpaši uz tā 29. pantu, 31. panta e) punktu un 34. panta 2. punkta b) apakšpunktu.

---

¹ OV L164, 22.06.2002., 3.lpp.

Pamatlēmumus vislabāk var salīdzināt ar direktīvas juridiskajiem instrumentiem². Abi instrumenti ir dalībvalstīm saistoši attiecībā uz sasniedzamo rezultātu, taču valsts varas iestāžu ziņā tiek atstāta formas un metožu izvēle. Tomēr pamatlēmumi neizraisa tiešas sekas.

2.1.2. Vērtēšanas kritēriji

Lai, pamatojoties uz objektīviem kritērijiem, varētu novērtēt, vai pamatlēmums ir pilnībā ieviests dalībvalstī, attiecībā uz direktīvām ir izstrādāti daži vispārēji kritēriji, kas jāpiemēro, izdarot vajadzīgos grozījumus pamatlēmumos, kā, piemēram:

1. ieviešanas forma un metodes attiecībā uz sasniedzamo rezultātu ir jāizvēlas tādā veidā, kas nodrošina, ka direktīva funkcionē lietderīgi, ņemot vērā tās noteiktos mērķus³;
2. katrai dalībvalstij ir pienākums ieviest direktīvas tādā veidā, lai pildītu skaidrības un juridiskās precizitātes prasības, tādējādi iestrādājot direktīvas noteikumus nacionālajos noteikumos, kam ir saistošs spēks⁴,
3. iestrādāšana obligāti nenosaka spēkā stāšanos precīzi tādā pašā redakcijā tiesību normās; tādējādi vispārējais juridiskais konteksts (kā atbilstošie, jau eksistējošie pasākumi) var būt pietiekams, kamēr vien direktīvas piemērošana pilnībā tiek nodrošināta skaidrā un precīzā veidā⁵;
4. direktīvas ir jāievieš tajās noteiktajā laikposmā⁶.

Abi instrumenti ir saistoši "attiecībā uz sasniedzamo rezultātu". To var definēt kā likumdošanas jeb faktisko situāciju, pienācīgi novērtējot līdzdalību, kas saskaņā ar Dibināšanas līgumu ir jānodrošina⁷.

Vispārējs izvērtējums, kas nodrošināts 11. pantā, par apjomu, kādā dalībvalstis ir iestrādājušas Pamatlēmumu, ir, cik iespējams, balstīts uz augstāk minētajiem kritērijiem.

2.1.3. Vērtēšanas konteksts

Pirmā novērošana attiecas uz (juridisko) kontekstu un vērtēšanas ziņojuma turpinājumu. Kamēr Komisijai pirmajā pīlārā ir tiesības uzsākt likumpārskatīšanas procedūru pret dalībvalsti, šī iespēja neeksistē LES ietvaros. Tāpēc šī ziņojuma raksturs un nolūks atšķiras no ziņojuma par pirmā pīlāra direktīvas ieviešanu dalībvalstīs. Tomēr, tā kā Komisija pilnībā piedalās trešā

---

² EK Līguma 249. pants.

³ Skatīt attiecīgo precedentu likumdošanu par direktīvu ieviešanu: Lieta 48/75 „Royer” [1976.g. ECR 497. lpp līdz 518. lpp.].

⁴ Skatīt attiecīgo precedentu likumdošanu par direktīvu ieviešanu: Lieta 239/85 „Komisija pret Beļģiju” [1986] ECR 3645. lpp. līdz 3659. lpp. Skatīt arī Lietu 300/81 „Komisija pret Itāliju” [1983] ECR 449. lpp. līdz 456. lpp.

⁵ Skatīt attiecīgo precedentu likumdošanu par direktīvu ieviešanu, piemēram, Lietu 29/84 „Komisija pret Vāciju” [1985] ECR 1661. lpp. līdz 1673. lpp.

⁶ Skatīt attiecīgo precedentu likumdošanu par direktīvu ieviešanu, piemēram, Lietu 52/75 „Komisija pret Itāliju” [1976] ECR 277. lpp. līdz 284. lpp. Skatīt arī Komisijas gada pārskatus par Kopienas likumdošanas piemērošanas uzraudzību, piemēram, COM (2001) 309 final.

⁷ Skatīt Kapteyn un P. Verloren van Themaat „Ievads Eiropas Kopienu likumdošanā”, trešais izdevums, 1998. gads, 328. lpp.

pīlāra jautājumos⁸, ir atbilstoši tai uzlikt faktiskās vērtēšanas uzdevumu attiecībā uz pasākumu ieviešanu, sniedzot Padomei iespēju izvērtēt apjomu, kādā dalībvalstis ir veikušas nepieciešamos pasākumus, lai ievērotu šo Pamatlēmumu.

Otrkārt, Pamatlēmumu nevajadzētu uzskatīt par fragmentāru noteikumu kopumu, bet gan kā veselu globālu sistēmu, kuras elementi ir nenovēršami saistīti. Pamatā tas nosaka, ka dalībvalstīm ir jāiestrādā piemērota “teroristu uzbrukumu” koncepcija to tiesību sistēmās un, jo sevišķi, jāiestrādā specifiskais teroristu nolūks, kas ir arī netieši minēts 2. pantā (“Uzbrukumi, kas saistīti ar teroristu grupu”) un 3. pantā (“Uzbrukumi, kas saistīti ar teroristu aktivitātēm”). Šī prasība izriet no pienākuma, kas noteikts 5. panta 2. punktā, lai par teroristu uzbrukumiem sodītu ar smagāku apcietinājuma formu, nekā tas noteikts nacionālajā likumdošanā par atbilstošiem “publiskiem” uzbrukumiem. Bez tam pienākumi, kas minēti 9. pantā, kas nodrošina izvērstu papildus teritorijas jurisdikciju bez iespējas izstrādāt deklarācijas un kas izveido prioritātes faktoru mehānismu, kas jāņem vērā kompetences pozitīvu konfliktu gadījumā, arī neietver pienākumus, kas parasti tiek noteikti pamatlēmumos. Lai gan strukturāli tas ir līdzīgs citiem instrumentiem ar mērķi saskaņot noteiktas jomas krimināllikumu, šis Pamatlēmumus atšķiras no tiem, kuros nav nosacījuma par “specifisku uzbrukumu” iestrādāšanu, kamēr vien uz kriminālo rīcību attiecas vispārēja inkriminēšana⁹. Šajos gadījumos pienākumi attiecībā uz sodiem var tikt ievēroti, piemērojot vispārējus likumus par jautājumu.

Tādējādi, lai gan vērtēšana var attiekties uz attieksies uz katru pantu, tos nevar izvērtēt atsevišķi. Daļēja vai neesoša panta vai panta daļas ieviešana atsauksies uz saistītiem noteikumiem, kuri, apsverot atsevišķi, varētu likties, ir saskaņā ar Pamatlēmuma prasībām un ietekmēs sistēmu kopumā. Tomēr, tā kā joprojām pastāv novirzes, vērtēšanā, cik iespējams, tiks ņemta vērā vispārējā dalībvalstu kriminālā juridiskā informācija.

---

⁸ Eiropas Savienības Dībināšanas līguma 36. (2.) pants.

⁹ Piemēram, “kredītkartes zaglis”, uz ko attiecas Padomes 2001.gada 28.maija Pamatlēmuma 2.panta (a) punkts par neskaidras naudas līdzekļu krāpšanas un viltojumu apkarošanu, varētu tikt apskatīts Kriminālkodeksa vispārējā noteikumā par zādžībām.

3. VĒRTĒŠANA

Tikai dažas dalībvalstis ir laicīgi iesniegušas Komisijai ieviešanas noteikumu attiecīgos tekstus. Tādējādi faktiskais izvērtējums un no tā izrietošie secinājumi dažreiz ir balstīti uz nepilnīgu informāciju. Komisija nav saņēmusi nekādu informāciju no Luksemburgas un Nīderlandes, kā arī nekādu specifisku informāciju no Grieķijas. Ievērojot to, situācija attiecībā uz specifisko noteikumu iestrādāšanu pārējās divpadsmit dalībvalstīs ir sekojoša:

1. pants: Astoņas dalībvalstis ir īpaši inkriminējušas teroristu uzbrukumus kā atsevišķu kriminālnoziedzumu kategoriju, lai gan pastāv atšķirības attiecībā uz apjomu un ieviešanas metodēm, un Īrija ir likumdošanas grozījumu veikšanas procesā. Itālija un Apvienotā Karaliste apskata tikai atsevišķus, specifiskus teroristu uzbrukumus un pēc tam kvalificē publiskus uzbrukumus pēc teroristu nolūka kā vainu pastiprinošu apstākli (Itālijā) vai piemēro vispārēju terorisma definīciju (Apvienotajā Karalistē). Vācija, šķiet, nav iestrādājusi šo noteikumu, kā tas prasīts.

2. pants: Lielākajā daļā dalībvalstu ir vai būs likumdošana, kas atsevišķi inkriminē teroristu aktus, kas veikti saistībā ar teroristu grupām. Zviedrijā un Dānijā (izņemot noteiktus likumus par līdzdalību) teroristu grupas un to aktivitāšu vadīšana vai dalība tajās nav īpaši inkriminēta, lai gan dažos gadījumos tie, kas veic šādas darbības, var tikt sodīti kā galvenās vai sekundārās puses saistībā ar attiecīgo teroristu uzbrukumu.

3. pants: Tikai četrās dalībvalstīs, šķiet, ir likumdošana, kas pilnībā ir saskaņota ar šī panta noteikumiem. Īrija varēs saskaņot šo pantu pēc tam, kad tās jaunā likumdošana stāsies spēkā. Pārējās dalībvalstīs, kas sniedza Komisijai informāciju, varēs saskaņot šo noteikumu tikai daļēji.

4. pants: Lai gan tikai dažās dalībvalstīs ir īpaši noteikumi attiecībā uz šo jautājumu, liekas, ka, piemērojot vispārējus noteikumus par līdzdalību un uzbrukuma mēģinājumiem, tās varēs pilnībā saskaņot šo pantu, nodrošinot, ka iepriekšējie panti tiek pilnībā ieviesti.

5. pants: Lai gan tikai divas dalībvalstis to apskatīja izvērsti informācijā, ko tās sniedza Komisijai, liekas, ka visas būs spējīgas pildīt 1. punkta noteikumus. Astoņas dalībvalstis ir vai būs veiksmīgi pildījušas pienākumu, ko nosaka 2. punkts. Par Vāciju, Spāniju, Īriju un Apvienoto Karalisti nevar nonākt pie secinājuma, ka palielinātie sodi tiks nodrošināti visiem attiecīgajiem uzbrukumiem. Kas attiecas uz 3. punktu par teroristu grupas vadīšanu, septiņas dalībvalstis sniedz informāciju par sodiem un vēl trīs, kurās šī aktivitāte nav specifiski inkriminēta, vēlētos daļēji saskaņot savu nacionālo likumdošanu ar šo noteikumu. Spānijā šis noteikums tie ievērots tikai attiecībā uz teroristu grupas vadīšanu, kas tikai draud veikt terorisma aktus. Kas attiecas uz dalību teroristu grupas aktivitātēs, astoņas dalībvalstis pilnībā ievēro attiecīgos noteikumus, ko tikai daļēji pilda vēl četras dalībvalstis.

6. pants: Nacionālā likumdošana sešās dalībvalstīs specifiski paredz noteiktus apstākļus, kas ietverti šajā pantā, kamēr pārējās nav noteikušas specifiskus pasākumus, lai ieviestu šo neobligāto noteikumu.

7. pants: Astoņas dalībvalstīs, pabeidzot likumdošanas procedūru, ir vai būs likumdošana, kas nodrošina, ka juridiskās personas var tikt uzskatītas par atbildīgām par teroristu uzbrukumiem. Tomēr no šīm tikai četras ir nodrošinājušas pietiekamu informāciju, lai demonstrētu, ka tās

būs spējīgas ievērot 7. panta 2. punktu. Spānija, Austrija, Zviedrija un Apvienotā Karaliste nav nodrošinājušas pietiekamu informāciju, lai varētu uzskatīt, ka šis pants ir pilnībā ieviests.

8. pants: Septiņas dalībvalstis nodrošina vai nodrošinās juridiskajām personām naudas sodu. Lielākā daļa arī piemēro visus vai dažus no iespējamiem sodiem, kas minēti šajā noteikumā.

9. pants: Visas dalībvalstis, iespējams, būs spējīgas rīkoties saskaņā ar šo pantu attiecībā uz teritorijas principu, kas minēts 9. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā un 9. panta 4. pantā. Kas attiecas uz papildu teritoriālo jurisdikciju, lielākajā daļā dalībvalstu jau ir vai būs likumi, kas attiecas uz aktīvas un pasīvas personas principiem, kā tas noteikts 9. panta 1. punkta c) un e) apakšpunktā. 9. panta 1. punkta d) apakšpunkts ir iestrādāts tikai Austrijā un tiks iestrādāts Īrijā, lai gan liekas, ka arī Itālija, Portugāle un Somija ievēros šo noteikumu. Astoņas dalībvalstīs jau ir vai būs likumdošana saskaņā ar 9. panta 3. punktu un pārējās trīs varēs nodrošināt atbilstību daļēji. Visbeidzot, kamēr Īrija daļēji iestrādās 9. panta 2. punktu, liekas, ka neviena no dalībvalstīm ir iestrādājušas to nacionālajās likumdošanas kritērijus attiecībā uz pozitīvu jurisdikcijas konfliktu risināšanu saistībā ar šo noteikumu.

10. pants: Tikai Austrija ir nodrošinājusi pietiekošu informāciju, lai demonstrētu atbilstību ar 10. panta 1. punktu, lai gan liekas, ka teroristu uzbrukumi visās dalībvalstīs tiek apskatīti kā publiski uzbrukumi izmeklēšanas un lietas ierosināšanas nolūkos. Astoņas dalībvalstis ir sniegušas informāciju par papildus pasākumiem, lai palīdzētu teroristu upuru ģimenēm, uz ko attiecas 10. panta 2. punkts.

12. pants: Komisija nav saņēmusi specifisku informāciju par Pamatlēmuma iestrādāšanu Gibraltārā.

Ņemot vērā augstāk minēto, Komisija aicina dalībvalstis, kas nav vēl nodrošinājušas Pamatlēmuma ātru un pilnīgu iestrādāšanu to nacionālajā likumdošanā, nekavējoties informēt Komisiju par veiktajiem pasākumiem, papildus sniedzot spēkā esošo statūtu vai administratīvo noteikumu tekstu.